Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 580 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. JP LIPS**
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 april 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, vervat in voornoemde beslissing, dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 17 april 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 16.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*
Aan de Heer, die verklaart te heten: (…)
In voorkomend geval, alias: (…)
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het Belgische grondgebied.
De beslissing tot verwijdering van 17.04.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.
REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; c
o 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:
Betrokkene heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven.
Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 16.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld.
Ook eerder werd betrokkene betrapt op winkeldiefstal (08.02.2021 door PZ Leuven).
Gezien het bedrieglijk karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris" rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Bij arrest nr. 352 579 van 4 september 2026 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.1.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft op 12 mei 2026 en aldus binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de motiveringsplicht geschonden acht.

Naast een theoretische uiteenzetting over artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en over enkele "*absolute rechten*" vervat in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in protocol nr. 7 bij het EVRM, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"*3.2.*
In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.
Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:
(…)
En met betrekking tot de termijn:
(…)
Verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing die zij foutief vindt, en al helemaal niet met de duur van de termijn die zij disproportioneel vindt.
In tegenstelling tot wat verwerende partij verkeerdelijk wil doen geloven, heeft verzoekende partij de vroegere beslissing tot verwijdering van 8 februari 2021 wel uitgevoerd (cf. stuk nr. 2, p. 1).
Zij is in uitvoering van de eerste beslissing tot verwijdering van 8 februari 2021 na een eerste arrestatie in 2021 naar Duitsland teruggekeerd waar zij verblijfsrecht heeft, en pas een jaar later in 2022 naar België teruggekomen waardoor zij voorafgaand aan haar tweede arrestatie van 16 april 2026 vier jaar (jaar 2026 — jaar 2022 = 4 jaar) in België verbleef (cf. stukken nrs. 2, p. 1 en 3, p. 1).
De feiten die verwerende partij inroept zijn hiermee kennelijk foutief. Hieruit volgt dat het ingeroepen motief voor de bestreden beslissing niet deugdelijk is en bijgevolg de bestreden beslissing niet kan schragen.
Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen is de duur waarvoor de bestreden beslissing geldt, eveneens fout minstens kennelijk excessief onevenredig.
De verstrekkende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RVV 20 januari 2014, nr. 117.188; RVV van 19 februari 2014, nr. 119.120). Wat in casu, zoals hierna wordt aangetoond, kennelijk niet gebeurt.
Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:
(…)
wat verwerende partij er toe verplicht om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 26 juni 2014, nr. 227.898, §§ 6.3 en 6.4; RVS 18 december 2013, nr. 225.871, § 10; RVS 18 december 2013, nr. 225.871, §§ 9 en 12; RVV 23 oktober 2014; RVV 1 juli 2014, nr. 126.514, § 3). A minori voor elke termijn. Wat verwerende partij zoals aangetoond niet doet, minstens niet afdoende doet of foutief doet.
Het administratief dossier zoals het tot op heden werd meegedeeld bevat geen kopie van het proces-verbaal. Een controle op juistheid en/of het bestaan van elementen a décharge is bijgevolg niet mogelijk. Bovendien miskent verwerende partij hiermee kennelijk de basisregel van bewijs namelijk dat hij die iets beweert dit moet bewijzen.
Doordat verwerende partij naar de arrestatie van 8 februari 2021 verwijst en niet naar een gerechtelijke veroordeling of minnelijke schikking wijst er op dat er geen vaststaande feiten over de niet-betaling van winkelwaar voorhanden zijn anders dan een proces-verbaal als verzameling van verschillende verklaringen.
Hetzelfde geldt voor het incident vijf jaar later met de waterfles.
In elk geval kan verwerende partij niet ernstig voorhouden dat het niet-betalen van een winkelwaar of willen nemen van een fles water uit iemands anders auto, kwalificeren als zaken die een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormen die haar van enige motivering ontslaan.
De vaststelling dat hoewel verzoekende partij geen identiteitsdocumenten op zak heeft, enerzijds, maar verwerende partij met de computer kan identificeren en daarbij vaststelt dat zij als vluchtelinge in Duitsland verblijfsrecht heeft toont de relatieve waarde van het ingeroepen motief aan dat verzoekende partij administratief niet in orde was.
Het voorgaande kan daarom geenszins de maximumtermijn van 3 jaar verantwoorden.
Om deze en voorgaande redenen is de geldigheidsduur kennelijk disproportioneel.
Schending van het proportionaliteitsbeginsel.
De overige ingeroepen motieven kunnen de voorgaande verkeerde juridische kwalificaties, niet rechtzetten.
Uit het voorgaande volgt dat de motivatie foutief of onredelijk is en de bestreden beslissing niet kan schragen, terwijl elke administratieve rechtshandeling op deugdelijke motieven moet steunen dat wil zeggen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking worden genomen (RVS 22 november 2012, nr. 221.475, §49; RVS 5 december 2011, nr. 216.669, § 9; RVS 20 september 2011, nr. 215.206, § 13; RVV 6 september 2022, nr. 277.099, p. 7; RVV 13 oktober 2020, nr. 242.180, § 2.3.2; RVV 12 maart 2020, nr. 233.938, § 2.4). Wat in casu kennelijk niet gebeurde.
De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.
Schending van de motiveringsplicht. Schending van de ingeroepen middelen.
Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.
De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. Luidens (oud) artikel 39/78 *juncto* (oud) artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).
Door zich te beperken tot een louter theoretische uiteenzetting over enkele "*absolute rechten*" vervat in het EVRM en in protocol nr. 7 bij het EVRM, toont de verzoekende partij – in zoverre zij zich al zou wensen te beroepen op een schending van deze rechten – niet concreet aan op welke wijze de bestreden beslissing deze absolute rechten schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een '*afdoende'* wijze. Het begrip '*afdoende'* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod van drie jaar wordt gemotiveerd. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij geen enkel document heeft om haar identiteit of verblijf in België te staven, dat volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 16 april 2026 de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld, dat zij ook eerder werd betrapt op winkeldiefstal (8 februari 2021 door politiezone Leuven), dat gezien het bedrieglijk karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is. De verwerende partij geeft vervolgens weerslag van haar onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarbij zij aangeeft dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen, en motiveert vervolgens dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voormelde motieven duidelijk waarom de verwerende partij een inreisverbod heeft opgelegd, waarom zij heeft geopteerd voor een duur van drie jaar alsook dat zij heeft onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing toepasselijke artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

3.6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(…)"

3.7. Waar de verzoekende partij stelt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij verkeerdelijk wil doen geloven, zij de vroegere beslissing tot verwijdering van 8 februari 2021 wel heeft uitgevoerd, dat zij in uitvoering van de eerste beslissing tot verwijdering van 8 februari 2021 na een eerste arrestatie in 2021 naar Duitsland is teruggekeerd waar zij verblijfsrecht heeft en pas een jaar later, in 2022, naar België is teruggekomen waardoor zij voorafgaand aan haar tweede arrestatie van 16 april 2026 vier jaar (jaar 2026 – jaar 2022 = 4 jaar) in België verbleef, dat de feiten die de verwerende partij inroept hiermee kennelijk foutief zijn, dat hieruit volgt dat het ingeroepen motief voor de bestreden beslissing niet deugdelijk is en bijgevolg de bestreden beslissing niet kan schragen, gaat zij eraan voorbij dat het thans bestreden inreisverbod niet werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, doch wel op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Haar betoog, waarmee zij aannemelijk tracht te maken dat zij een eerdere verwijderingsbeslissing wel heeft uitgevoerd, is in die zin dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij meent dat om dezelfde redenen de duur van de bestreden beslissing foutief of minstens excessief onevenredig is, merkt de Raad op dat ook betreffende de duur van het inreisverbod niet wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij niet betwist dat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat haar om die reden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd.

3.8. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot (oud) artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval*" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (*Parl.St.* Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op (oud) artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verwerende partij staaft voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 16 april 2026 op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld, dat zij ook eerder werd betrapt op winkeldiefstal (8 februari 2021 door politiezone Leuven).

3.10. De verzoekende partij stelt dat het administratief dossier geen kopie van het proces-verbaal bevat, dat een controle op de juistheid en/of het bestaan van elementen *à décharge* bijgevolg niet mogelijk is, dat de verwerende partij hiermee kennelijk de basisregel van bewijs miskent, namelijk dat zij die iets beweert dit moet bewijzen, dat doordat de verwerende partij naar de arrestatie van 8 februari 2021 verwijst en niet naar een gerechtelijke veroordeling of minnelijke schikking, er geen vaststaande feiten over de niet-betaling van winkelwaar voorhanden zijn anders dan een proces-verbaal als verzameling van verschillende verklaringen, dat hetzelfde geldt voor het incident vijf jaar later met de waterfles.

Hoewel de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het administratief dossier geen kopie van het proces-verbaal bevat, bevat het administratief dossier wel het administratief rapport van de politiezone Gent van 16 april 2026 (stuk 50), waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en het administratief rapport van de politiezone Leuven van 8 februari 2021 (stuk 24). De in het administratief rapport van 16 april 2026 gemaakte vaststellingen – met name "*(poging) diefstal uit voertuig waarbij betrokkene geweld gebruikt om te proberen weg te geraken (…) Werd betrokkene op heterdaad betrapt: Ja*" – ondersteunen het motief in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De in het administratief rapport van 8 februari 2021 gemaakte vaststellingen – met name "*Winkeldiefstal zonder geweld Werd betrokkene op heterdaad betrapt: Ja*" – ondersteunen het motief dat de verzoekende partij ook eerder werd betrapt op winkeldiefstal (8 februari 2021 door politiezone Leuven), minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Nu voornoemde administratieve rapporten zich in het administratief dossier bevinden, is een controle op de juistheid van de motieven aldus wel degelijk mogelijk, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Gelet op de gemaakte vaststellingen in voornoemde administratieve rapporten, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen vaststaande feiten over de niet-betaling van winkelwaar voorhanden zijn anders dan een proces-verbaal als verzameling van verschillende verklaringen, dat hetzelfde geldt voor het incident vijf jaar later met de waterfles, minstens toont zij niet aan waarom uit de vaststellingen over de betrapping op heterdaad van feiten van poging tot diefstal uit een voertuig en van winkeldiefstal zonder geweld, die door een politieambtenaar werden gemaakt in voornoemde administratieve rapporten, niet kan afgeleid worden dat het gaat om vaststaande feiten.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing ten onrechte heeft gesteund op de vaststellingen in de administratieve rapporten van 8 februari 2021 en van 16 april 2026. Nu de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in voornoemde administratieve rapporten, blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de "*basisregel van bewijs (…) miskent*".

Het loutere gegeven dat controle op het bestaan van elementen *à décharge* op basis van voornoemde administratieve rapporten niet mogelijk zou zijn of het loutere feit dat niet wordt verwezen naar een gerechtelijke veroordeling of minnelijke schikking, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld, dat zij eerder ook werd betrapt op winkeldiefstal, wat door de verzoekende partij niet op een onderbouwde wijze wordt betwist. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op basis van de vaststelling dat zij op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld en dat zij eerder ook werd betrapt op winkeldiefstal, ook indien niet blijkt dat zij voor deze feiten werd veroordeeld of tot een minnelijke schikking is gekomen, op foutieve, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze in het bestreden inreisverbod heeft gemotiveerd dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen heeft gekoppeld, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

3.11. Het gegeven dat de bestreden beslissing tevens vermeldt dat gezien het bedrieglijk karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven, zoals uiteengezet in punt 3.9., en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. In die zin is het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet ernstig het niet-betalen van een winkelwaar of willen nemen van een fles water uit iemand anders zijn auto als zaken kan kwalificeren die een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormen, dan ook niet dienstig. Immers blijkt uit de motieven betreffende de duur van het inreisverbod dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. Deze laatste vaststelling is niet foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel, nu uit de bestreden beslissing blijkt en de verzoekende partij niet weerlegt of ontkracht, het weze herhaald, dat zij volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 16 april 2026 op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal uit voertuig met geweld en dat zij ook eerder werd betrapt op winkeldiefstal (8 februari 2021 door politiezone Leuven).

3.12. Met het betoog dat de vaststelling dat hoewel zij geen identiteitsdocumenten op zak heeft, de verwerende partij haar met de computer kan identificeren en daarbij vaststelt dat zij als vluchteling in Duitsland verblijfsrecht heeft, de relatieve waarde van het ingeroepen motief aantoont dat zij administratief niet in orde was, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij het motief dat zij geen enkel document heeft om haar identiteit of verblijf in België te staven. Door louter te stellen dat het motief relatieve waarde heeft,

gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat haar niet louter een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat zij geen identiteitsdocumenten op zak heeft. Een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd omdat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Zij toont niet aan dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, het feit dat de verzoekende partij geen document heeft om haar identiteit te staven niet in overweging mag nemen.

3.13. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van "*verkeerde juridische kwalificaties*".

3.14. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ertoe verplicht is om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt, *a minori* voor elke termijn, dat de verwerende partij dit niet doet, minstens niet afdoende doet of foutief doet, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd: "*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*" De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat er in de bestreden beslissing geen "*zorgvuldige afweging*" is gebeurd, dat de duur waarvoor de bestreden beslissing geldt "*fout minstens kennelijk excessief onevenredig*" is of dat de motieven van de bestreden beslissing geenszins de maximumtermijn van drie jaar kunnen verantwoorden.

3.15. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van (oud) artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

OM DIEREDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER